

вувахъ въ много сражения; бѣхъ 2 пѣти раняванъ и контузенъ. Лежахъ въ Одеса на пристанището. Следъ като се излѣкувахъ, отидохъ на Дунавския фронтъ — като най-близъкъ пунктъ на военнитѣ действия. Така дойдохъ втори пѣтъ въ България — въ Казанлъкъ, гдето тогава бѣ разположена Главната Квартира, и бѣхъ изново назначенъ въ конвоя.

Отъ тамъ постѣпихъ като доброволецъ въ конния отредъ на Генерала Струкова, който се отличи съ своитѣ смѣли набѣги и участвувахъ въ рекогносцировкитѣ около Пловдивъ, по дѣсния брѣгъ на рѣка Марица, а сѣщо по желѣзно-пѣтната линия Пловдивъ—Одринъ.

По онова време, турската армия бѣ разбита навредъ. Остатѣци отъ нея се съсрѣдоточаваха около Пловдивъ, но тамъ не се завързаха голѣми боеве и неприятелската войска започна бързо да се отдрѣпва, безъ да приема боя, та трѣбваше да се преследва и обхваща въ пленъ. Тогава намъ падаха голѣми запаси отъ ценно имущество: обозъ, фуражъ, храна, облѣкло, снаряжение и даже орждия съ снаряди. Съ бързо избѣгващата турска войска, избѣгваше и самото турско население. Бѣгащитѣ съ чувство на неукротима отмъстителна злоба, вършеха изъ пѣтя си ужасни жестокости: палѣха села, извършваха грабежи, насилия, убийства. Тѣхниятъ пѣтъ представляваше едно истинско лобно мѣсто. . . . Не може да се представи зрелище пострашно и печално; на едно мѣсто разхвърлени на всички страни човѣшки трупове, на друго — трупове на животни, съ извадени на страна вътрешности. Навредъ кѣсове отъ почернѣло човѣшко и животинско месо. Животнитѣ не правятъ съ смъртта си и отъ ужаса на разложението такова впечатление, както застиналитѣ въ последня агония люде — единъ вкамененъ, подигналъ ржка на лицето си, като да се защитава отъ ударъ, другъ съ ржцетѣ си заровилъ въ земята, и така издѣхналъ, подъ него голѣма локва черна кръвъ, а другаде — излѣчи на земята човѣшки мозѣци.

Ужасно !

Разбира се, че за отплата на измрѣлитѣ си жертви, българитѣ жестоко и сами се разплащаха съ враговетѣ, признавайки своитѣ действия, своята разправа за на-